

nek, amidőn bár a város jól megfizetteti amit nyújt, még sem tud hasznót elérni.

És e balkezeskedésnek is okát adhatnánk. Ez okok azonban annyifélék és gyökereik oly mélyen nyulnak sokszor a városi és ép úgy a nemzeti politikába is, hogy egy rövid cikk keretében nem foglalkozhatunk vele.

Egy bizonyos, hogy *a városok leg-többszörének gazdálkodásában nagy változásnak kell beállani.* Okozza e változást akár az idő kényszerítő ereje, néhány elrettentő példája, akár a messze jövő zenéje — az államosítás, vagy bármilyen, feltétlenül kell, hogy jöjjön, ami nem szárnyaikat nyirbálja meg, hanem rávezeti őket a helyes gazdálkodás és okszerű pénzügyi politika útjára.

A román kormány reformjai. Bukarest-ből jelentik: A kormány a szombati minisztertanácson elhatározta, hogy a kamara mai ülésén benyújtja az alkotmány revíziójáról szóló törvényjavaslatokat. Reformálni fogják a *választási törvényt*, a *birtokjogra* vonatkozó törvényt, a *szabad gyülekezésről* szóló intézkedéseket és törvényt hoznak a *birák elmozdíthatatlanságáról*. Az új gyülekezési törvény községekben is megengedi a nyilvános gyűlések tartását szabad ég alatt is, de csak elkerített helyen. Szó van arról is, hogy a *trónöröklést* is szabályozzák, de a szombati minisztertanács erre nézve még nem állapodott meg. A kormánynak az a szándéka, hogy az új törvényjavaslatokat április elsejéig elintézhetti és aztán *fölösztolja a kamart s új választásokat rendel el.* A királyi trónbeszéd tárgyalását holnap kezdi meg a kamara és a szenátus.

Kétnapos közgyűlés a szegedi ipartestületben.

— **Mellőzték a progresszív-javaslatot. — Négy koronára emelik a tagsági díjakat. — Külön szakosztályt alakítanak a papucsosok. —**

(Saját tudósítónktól.) A szegedi ipartestület március elsején megkezdett évi rendes közgyűlését vasárnap délelőtt folytatták és hétfőn délelőtt fejezték be. A március elsején tartott közgyűlés többsége, mint megirtuk, a tagsági díjak progresszív fölemelése mellett foglalt állást és utasította az ipartestület előjáróságát, hogy a progresszivitást célzó javaslatot dolgozza ki és terjessze azt a folytatólagos közgyűlés elé. A vasárnap délelőtt tartott közgyűlésen, amelyen Pálffy Dániel elnökolt, érdekes *fordulat* történt. Az előjáróság nevében ugyanis Bózsó János titkár bejelentette a progresszív javaslatot, egyidejűleg azonban bemutatta az előjáróság saját javaslatát is, amely a progresszív javaslat mellőzésével azt kívánta, hogy a tagsági díjakat az egész vonalon háromról négy koronára emeljék föl. A vasárnapi közgyűlésen aztán a többség a *progresszív javaslat ellen foglalt állást és az előjáróságnak az egyenlő elbírálás elvén alapuló javaslatát fogadta el.*

A vasárnapi közgyűlésen mintegy *négyszázötven* iparos jelent meg. Pálffy Dániel elnök az ülés megnyitása után röviden változta az ipartestület anyagi helyzetét, amely arra készítette az előjáróságot, hogy a tagsági díjak fölemelését kérje a közgyűléstől. Legutóbb is 4200 korona váltókölcsmű vett az ipartestület, hogy kötelezettségeit teljesíteni tudja. Kérte azután az elnök a megjelent tagokat, hogy higgadtan tárgyaljanak, mert valamennyiük előtt egy cél lebeg: az ipartestület érdeke és boldogulása azért, hogy az iparosok érdekeit védeni és támogatni tudja. Ezután Bózsó János titkár előbb a progresszív javaslatot terjesztette elő, mely

a tagsági díjaknak olyan arányban való fölemelését kívánja, hogy azok az iparosok, akiknek az iparukból nagyobb jövedelmük van, többet fizessenek, mint akiknek a jövedelmük kisebb az iparuk után.

— *Nem fogadjuk el!* — kiáltották sokan.

Bózsó János ezután az előjáróság javaslatát ismertette. Ez a tagsági díjnak háromról négy koronára, a beiratási díjnak tízről húsz koronára, a szerződési díjnak kétől három koronára és végül a szabadtási díjnak négyről hat koronára való fölemelését kívánta. *Körmendy Mátyás* az előterjesztés után, hogy a progresszivisták kívánságának is amennyire lehet, eleget tegyen a közgyűlés, azt az indítványt tette, hogy minden munkakönyv bejelentése után *tíz* fillért rójjanak ki s ezzel a passzussal kiegészítve fogadják el az előjáróság javaslatát. *Körmendy* indítványa azt célozza, hogy azok a nagyiparosok, akik például harminc munkást foglalkoztatnak, harminc munkakönyv után ennyiszor tíz fillért fizessenek az ipartestület pénztárába, míg az az iparos, aki két segédet foglalkoztat, kétszer tíz fillért fizet.

A vitában, amely meglehetősen szenvedélyes volt, *Paral Pál*, *Léderer Vilmos*, *Magyar József*, *Vogel Ede*, *Lörík Árpád*, *Gulicska Antal*, *Szakáll József* és *Visky György* vettek részt. A progresszivitás mellett *Csélk János* beszélt, *Metzger Péter* pedig napirendre térést javasolt fölöt.

A vita vége az lett, hogy a közgyűlés nagy többsége *Körmendy Mátyás* indítványával *kiegészítve az előjáróság javaslatát teljes egészében elfogadta.* Ezzel az elnök a közgyűlést berekesztette és a folytatását hétfőn délelőtt kilenc órára halasztotta.

A hétfőn délelőtt tartott folytatólagos közgyűlésen, amelyen ugyancsak Pálffy Dániel elnökolt, apróbb ügyek kerültek tárgyalásra. *Gulicska Antal* azt indítványozta, hogy a szegedi papucsosok régi törekvését méltányolandó, válasszák külön a papucsosok ügyeit a csizmadia-szakosztálytól és evégből

Erre felelten, hogy miként áll ez a dolog, maga börtöntöltelek.

A futár kissé megszeppent a kemény hangtól.

— Nőkért nem merném tűzbe tenni a kezem, — felelt bizonytalanul, — de férfiak már követtek el esztelenséget nők miatt.

Olga a kanapé közepébe ült, a két sarkát a szőnyegnek vetette és úgy kiabált, hogy a madár kalitjában összerázkódott:

— Férfiak, nők... Hát hol vannak? Vannak gyöngé, jellemtelen, sajnálatraméltó nadrágot viselő lények, akiket férfiaknak hívnak és vannak kegyetlen, gonosz, süriüvéri asszony-személyek. A tollak a kalapnál, a francia sarok a cipőn, kivágott ruhák és a betanult mosolyok, szivhangok, titkos jelek és torokból jövő hangok mindazért vannak, hogy a férfiakat, ez üres bábokat megbolondítsák a nők. A szemeknek villanása, a kezeknek fogása, ismét néma fasorokban és ajándékba adott ölelések, lopva kapott csókok, meg az egész szerelmi mindenség nem ér egy hajítófát. Én még nem láttam olyan szívet, amely megrepedt volna a boldogtalanságtól, hogy csapna bele a tüzes istennyila.

Remzei védekezett:

A férfiak golyót küldenek a szívébe a városerdő elhagyott részein, hurkot kötnek a nyakukba és éjjelente mindig sétál át a lánchidon egy-két csendes férfi, aki azt méregeti, hol legmélyebb a Duna. Azok a vízre tapadó pillantások, az éjjeli-szekerényre készített pisztolyok és álomtalan éjjelen a párnákba nyomott fejek, takaró alatti zokogások vajjon miért vannak, ha nem a nőkért?

Olga csapkodott a két kezével:

— Minden férfi gazember, aki nő után busul. Jöjjenek ide hozzám, majd én megmondok milyenek a nők. Ismerem őket, —

a portékát! — tette hozzá, a foga között szűrve a szót.

Erős csengetés hallatszott a házban. Öklök dörgették az előszoba ajtaját.

— A rendőrség! — jelentette egy barázdas arcú szobaleány.

— És a kutyás-leány éppen a szalónban ül! — riadt föl Olga. — Remzei dugd el a kutyás-leányt, holnap megy vágyai menyországba, Moszkvába.

Remzei, aki előtt egyébkor tárva voltak a lakás szalónjai, — illedelmesen meghajolt egy fekete hajú, igen finom és tiündöklő arcú hölgy előtt, akinek lábánál göndörszőrű fehér kutyáska szolgált.

— Kisasszony, a rendőrség alkalmatlankodik, el kell önt bujtatnom. Nevem: Remzei, futár.

— Istenem, a vőlegényem kerestet! — felelt sápadtan az urhölgy. — Bár meghalnék.

— Azt nem, urnőm. Ellenben méltóztassék a ruhás-szekerénybe fáradni.

A szomszéd szobában terjedelmes szekrény állott, ahová két-három nő lehetett eldugni. A fehér kutyáska urnője után ugrott. Remzei ünnepélyesen húzta le a kulcsot.

— Nos, uramócsém! — fordult a benyomuló rendőrkapitányhoz.

A rendőrség legényei ismerősen jártak be a lakást. A velencei tükör előtt egy nagybajszú titkosrendőr kedvtelve megállott.

Egy dultarcu, halálsápadt fiatalember megragadta Olga asszony kezét:

— Asszonyom, ha volt önnek édesanyja, annak emlékére kérem adja vissza menyasszonyomat.

Olga felbiggyesztette a száját.

— Én nem ismerem az urat.

— Asszonyom, szerencsétlen, szerelmes férfi vagyok, öngyilkos leszek az éjszaka, ha azt a leányt, akit a legjobban szerettem, ön nekem vissza nem adja.

— Biztosan nem érdemli meg az a nő, hogy ennyire eseng utána. Talál majd érdemesebbet, — felelt hidegen Olga.

Remzei a nadrágszárbán csörgette a kulcsokat.

— Nem érdemes egy nőért, fiatalember — szólt közbe atyai hangon.

A fiatalember nem hagyta magát:

— Az a nő nekem mindenem volt. A jövőm, az életem, az álmom, a nyugovásom, a boldog ébredésem, hogy őt újra láthatom. Mielőtt megismertem volna, iszákos, verekedő, föld terhe, elhagyatott szegény legény voltam. Korcsmahős, szoknyakergető, bicskarántogató. És az ő kedvéért — már egy esztendeje — megjavultam, dolgozom, szorgalmas férfi lettem...

— Mi az ön foglalkozása, szegény fiatalember? — kérdi Olga.

— Térképrajzoló vagyok.

— Lássá, nem érdemes egy nőért még csak élni sem, nemhogy szokásokon változtatni.

A fiatalember lehajtotta a fejét:

— Éjszakára meghalok.

A rendőrök a bajszukat pedergették, a kapitány vállat vont, Remzei az ajtó felé tologatta a társaságot és Olga asszony megismogatta a fiatalember hátát:

— Ugy-e bár, kis fehér kutyája volt a hölgynek? Már régen tul van a határon, elszökött táncosnőnek, fiam. Igyon egy pohárral a szerencséjére!

Olga asszony elfoglalta helyét a kanapé közepén, Remzei maga elé állította, mint a tanuló a tanító.

— Remzei ur e kis jelenetből is okulhat, hogy milyen szomorú számár a férfi.

Az egykori futár engedelemkérő pillantás után a likőrös-üveget megbuktatta:

— Csak én egyedül — mondta — én vagyok az igazi.